

[Rytter.]

i de Synspunkter, jeg har fremført, og saa gaar han igen over til Justitsministeren. Da vi havde Sagen for her for nogle Dage siden, udtalte det ærede Medlem — og jeg synes, det var gode Ord:

„Der findes en Bog, som har været meget læst i disse Aar, og som, saa vidt jeg husker, har Titelen „Den Slags Ting sker ikke hos os“. Det gaar jeg rigtig nok ogsaa ud fra, at de ikke gør. Uden at kende det allermindste til Sagen vil jeg udtale som en ganske sikker Formodning eller en Vished, hvorom der ikke er den mindste Tvivl hos mig, at Politiet naturligvis ikke har og ikke kan faa en Ret, hvorved det kan aflytte en Telefonsamtale mellem den højtærede Formand og mig“.

Det er bevist her, at der er en saadan Bemyndigelse — om den bliver benyttet eller ej, er et andet Spørgsmaal. Der er altsaa faktisk en Hjemmel i de Regler, man har; at det vil være Misbrug i den nuværende Situation, hvis Politiet gør det, er en Sag for sig. Det ærede Medlem udtalte ved samme Lejlighed, at Boligens Ukrænkelighed maatte man selvfølgelig beskytte, og samtidig advarede det ærede Medlem imod at give Politiet alt for stor Myndighed, for med Magtfølelse følger Nidkærhed. Han var bange for, at de skulde komme til at gaa for vidt, og derfor maatte man have Domstolens Kendelse. Det forekommer mig, at det ærede Medlem nu er ved at svinge.

Det ærede Medlem var saa glad for, at de Regler, der her er Tale om, ogsaa havde Gyldighed, medens jeg var Minister. Der gør det ærede Medlem sig skyldig i en Misforstaaelse. De paagældende Regler blev givet under Krigen ved mundtlig Aftale, og da jeg var Minister, blev de overhovedet ikke anvendt; jeg vidste end ikke, at der eksisterede saadanne mundtlige Aftaler. Da Spørgsmaalet kom frem, blev det forelagt mig, og jeg tog selvfølgelig baade det moralske, det juridiske og det parlamentariske Ansvar. Jeg vil bede den højtærede Justitsminister vise mig den Paragraf i hans Lovforslag, som kunde ramme et Tilfælde af den Art. En Minister kan jo ikke være ansvarlig for, hvad hans Forgænger mundtlig har aftalt. Spørgsmaalet om Instruksen er først kommet frem nu.

Jeg haaber, at den højtærede Minister vil komme ind paa dette Spørgsmaal og klarlægge det for os.

Den højtærede Justitsminister gengav, hvad jeg havde sagt om Landstingets højtærede Formand. De Ord, Ministeren refererede, har jeg imidlertid ikke brugt. Jeg sagde udtrykkeligt, at man kunde risikere, at en saadan Telefonsamtale blev aflyttet, og det hævder jeg stadig; efter disse tre Punkter har Politiet Myndighed til at gøre det.

Det ærede 9de Medlem for 6te Kreds var inde paa, om man ikke kunde ordne Sagen ved, at der skulde gives Indberetning. Nej, Spørgsmaalet kan kun ordnes ved, at det kommer frem for Domstolene ved en Retskendelse; kun i Undtagelsestilfælde kan man overlade til Politiet at gribe ind, og der skal senere Retskendelse til. Det maa være Stillingen. Derfor forekommer det mig, at denne Instruks er meget let at ordne, idet man bare kan sløjfe de tre første Stykker af Afsnit III og sammenstille det med Brev- og Telegramhjemmelighed eller hvad man vil, blot man giver positive Regler. For Resten mener jeg, man maa drage Analogier.

Det er jo ikke rigtigt, som den højtærede Justitsminister sagde, at Landsretsdommen af 1. November viser, at Politiet har denne Ret. Landsretsdommen viser tværtimod, at Politiet ikke har denne Ret, at der skal en Retskendelse til. Ikke desto mindre staar den højtærede Minister dristig op her og siger, at Dommen forudsætter, at Politiet har Retten.

Den højtærede Minister mener, at Ansvaret under alle Omstændigheder bør være Ministerens. Det er jeg enig med ham i, men saa maa det ogsaa være Ministeren, der afgør det, og Ministeren bliver selvfølgelig kun ansvarlig for de Beslutninger, som bliver truffet i hans Tid, ikke for dem, der er truffet i hans Forgængers Tid. Jeg tør sige, at hvis Spørgsmaalet om denne Instruks var kommet frem i min Tid, vilde jeg have holdt mig til Retsplejelovens Regler og i visse Tilfælde til de andre.

Den højtærede Minister spurgte min sandten: Hvor har vi Hjemmelen til, at vor Forgænger, den nuværende højtærede Formand for Landstinget, kunde gøre det